

44. Anholdelse, modvirkning heraf - Oplysning om adresse, der allerede er bekendt - Bøde - Procesbevilling
45. Vold mod politiet - Beviser
46. Vold mod politiet - Betinget straf - Gammel sag
47. Vold mod politiet - Beviser
48. Vold mod politiet - Beviser
49. Vold mod politiet - Optøjer - Beviser
50. Vold mod politiet - Forsøg - Bøde
51. Trusler mod politiet - Ulovlig anholdelse? - Bøde
52. Udlændingeloven - Menneskesmugling - Udvisningspåstand i anken - Sagsomkostninger
53. Udlevering - Udenlandsk dom in absentia - Menneskerettigheder

LANDSFORENINGEN AF BESKIKKEDE ADVOKATER

Postbox 1051
1007 København K
Telefon 3311 7522
Telefax 3332 4775

Landsforeningens bestyrelse:

Thomas Rørdam
formand, København

Bent Holmberg
næstformand, Aalborg

Michael Abel
Holbæk

Karen Marie Dyekjær
Esbjerg

Hanne Gullitz
Århus

Poul Jost Jensen
Glostrup

Mogens Juhl
Odense

Mette Lauritzen
København

Ansvarshavende redaktør:

Elsebeth Rasmussen

Oplagstal: 1080

Formandens adresse:

Postbox 9017, 1022 København K

Telefon 3312 4540
Fax 3393 4540

Friserede domssamlinger – Vold mod politiet m.v.

Læser man de mere friserede domssamlinger, kan man muligt få den opfattelse, at strafudmåling ligger nogenlunde fast i sager om vold eller trusler mod politiet, og at der ikke er de store bevismæssige problemer.

Billedet er lidt mere nuanceret. Venlige kolleger har opfordret redaktøren til at samle og udgive nogle af disse domme.

Italiensk retspleje og menneskerettigheder

Blandt det mere tunge gods er to sager fra sidste år fra landsretterne, som ikke er gengivet i Ugeskriftet, men som nok kunne fortjene offentliggørelse.

Den ene har som interessant problem en udvisningspåstand, der først fremkom i anken, den anden spørgsmålet om udlevering til strafafsoning i Italien, hvis retspleje på en række punkter adskiller sig markant fra den danske.

Lokalkurser på øerne.

Bestyrelsen har besluttet, at forårets lokalkursus skal gentages i efteråret i Holbæk, Odense og Glostrup. Herom nærmere på et senere tidspunkt.

Anholdelse, modvirkning heraf - Oplysning om adresse, der allerede er bekendt - Bøde - Procesbevilling

Straffelovens § 119, stk. 3, retsplejelovens § 750

Tiltalt for at have hindret politiforretning i forbindelse med politifremstilling i fogedretten, frifundet herfor i landsretten. Dømt for at have sat sig til modværge ved egen anholdelse. Bøde. Frifundet for at nægte at oplyse adresse, da T's identitet var politiet bekendt, og adressen ikke påkrævet til identifikation af tiltalte.

Ø.L. 13. afd. a.s. S-1909-98, 9/2 1999

T på 33 år var tiltalt efter straffelovens § 119, stk. 3, til dels for forsøg, jfr. § 21, ved i fogedretten at have hindret samt at have forsøgt at hindre, at K af politiet efter fogedens begæring blev bragt tilbage til retslokalet, således at politiet ikke umiddelbart kunne eftersætte K, samt idet han stillede sig mellem politiet og K, da hun skulle bringes tilbage til retslokalet, ligesom han satte sig kraftigt til modværge i forbindelse med, at han selv blev anholdt, idet han bl.a. slog og sparkede til alle sider.

I forhold 2 retsplejelovens § 750, ved 14 dage forinden i byretten trods forlangende at have undladt at opgive sin adresse til politiet.

K, en kontorfuldmægtig i fogedretten og en række politiassistenter m.v. afgav forklaring, gengivet i retsbogen.

Byretten udtalte:

"Ved den af vidnet (..politiassistent P..) afgivne forklaring, findes det bevist, at tiltalte efter fogedens og tre betjentes opfordring har nægtet at forlade fogedlokalet, og at tiltalte i forbindelse med de 3 betjentes fjernelse af ham fra fogedlokalet har fægtet ud med arme og ben mod de tre betjente, der var beskæftiget med at fjerne ham. Tiltalte findes herved at have overtrådt straffelovens § 119, stk. 3, jf. § 21.

Ad forhold 2.

Da det må lægges til grund, at tiltaltes identitet har været politiet bekendt, og da tiltaltes adresse derefter ikke har været påkrævet på grund af identifikation af tiltalte, findes tiltalte for tiltalen i dette forhold.

Straffen fastsættes efter straffelovens § 119, stk. 3, jf. § 21 til 5 dagbøder hver på 200 kr., subsidiært hæfte i 5 dage.

Der er ikke fundet grundlag for at nedsætte straffen eller for at lade den bortfalde."

T ankede med Procesbevillingsnævnets tilladelse med påstand om frifindelse. Anklagemyndigheden påstod endeligt stadfæstelse.

To nye politiassistenter Q og R afgav forklaring, nogle af de tidligere forklaringer blev dokumenteret.

Politiassistent Q forklarede bl.a., at T i første omgang nægtede at forlade retslokalet, da vidnet og hans kolleger gav ham ordre hertil, men til sidst forlod han lokalet efter nogen parlamentering. Da han senere blev erklæret for anholdt og på grund af hans adfærd skulle lægges i håndjern, blev han helt uregerlig, men det lykkedes at overmande ham.

R forklarede i det væsentlige samstemmende med Q.

Landsretten udtalte:

"Ved vurderingen af byrettens bevisførelse må det efter en samlet vurdering af de nu afgivne forklaringer lægges til grund, at tiltalte ikke umiddelbart var indstillet på at efterkomme opfordringerne til ham om at forlade retslokalet, men at han derefter forlod lokalet frivilligt. Idet tiltalte ikke ved denne adfærd findes at have overtrådt straffelovens § 119, stk. 3, må han for så vidt være at frifinde.

Også efter bevisførelsen for landsretten findes tiltalte af de i dommen anførte grunde som bestyrkes ved de af politiassistenterne Q og R afgivne vidneforklaringer skyldig i overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 3, i det i dommen i øvrigt fastlagte omfang.

Straffen findes passende."

Statskassen betalte sagens omkostninger for landsretten.

Landsforeningens Meddelelse 45/2000

Vold mod politiet - Beviser

Straffelovens § 119

Stor uenighed i landsrettens bevisbedømmelse med hensyn til, om T havde sparket en politiassistent, mens han sammen med denne sad som anholdt i politibilen. Efter udfaldet af stemmeafgivningen skete der frifindelse.

V.L. 8. afd. a.s. S-0636-98, 24/2 1999

T på 30 år var tiltalt for i juli 1997 i forbindelse med en anholdelse at have sparket politiassistent P i ansigtet.

I forhold 2 overtrædelse af RPL § 750 ved i samme forbindelse at have nægtet at opgive navn og adresse til politiet, der var tilkaldt i anledning af et betalingsspørgsmål.

T, der var ustraffet, nægtede sig skyldig.

P, en anden politiassistent Q og to yderligere vidner afgav forklaring i byretten. Forklaringerne er kun gengivet i retsbogen.

Byretten udtalte:

"Efter de afgivne vidneforklaringer lægges til grund, at tiltalte, allerede inden politiet kom til stede, var opfarende over for vidnet V, at tiltalte ikke overfor politiet ville oplyse sit navn og sin adresse, og at tiltalte optrådte meget voldsomt overfor betjentene på gaden.

Endvidere findes det efter vidnerne politiassistent P's og V's forklaringer bevist, at tiltalte - efter at han var lagt i håndjern og sat ind i patruljebilen - sparkede politiassistent P i ansigtet. Uanset om tiltalte ikke bevidst har sigtet efter politiassistentens ansigt, findes tiltalte under de foreliggende omstændigheder at have gjort sig skyldig i vold over for politiassistenten.

Tiltalte findes herefter skyldig i begge forhold.

Straffen fastsættes efter straffelovens § 119, stk. 1, og retsplejelovens § 750 til fængsel i 30 dage."

T ankede til frifindelse, subsidiært formildelse. Anklagemyndigheden påstod skærpeelse.

T forklarede bl.a., at han fik blod på læberne i forbindelse med, at han og P faldt ned på jorden. Han fik beskadiget sit ene ben herved. Det var også i den forbindelse, at P

kom til skade. Efter at han var blevet anbragt på bagsædet af politibilen, blev døren lukket.

P mente derimod ikke, at T var nede at ligge på jorden, og vidnet faldt heller ikke. Dog blev T efter sparket mod vidnet trukket ud af patruljevognen og lagt ned på jorden, indtil der kom en transportvogn. Vidnet blev sparket, medens han sad ved siden af T på bagsædet af patruljevognen og forsøgte at holde T nede og berolige ham ved at tale til ham. T sparkede ud flere gange, og vidnet blev ramt én gang.

V (hyrevognschaufføren, ER) forklarede, at politifolkene spurgte om T's identitet flere gange. De prøvede at tale ham til ro. Først da T var ilagt håndjern, indvilligede han i at betale. For vidnet at se, var det et spark, T placerede i betjentes ansigt. T lagde sig ned med ryggen op ad døren, medens han sparkede med det ene ben.

T's veninde forklarede udelukkende om betalingsspørgsmålet.

Landsrettens begrundelse og resultat:

"5 voterende udtaler:

Efter de forklaringer, der er afgivet af politiassistent P og V for landsretten, må det lægges til grund, at tiltalte med foden ramte politiassistenten, medens han sammen med denne sad på bagsædet af politibilen. 2 af disse voterende finder det ikke bevist, at tiltalte har haft forsæt til at sparke og stemmer derfor for at frifinde tiltalte. De øvrige voterende finder det under de omstændigheder, hvorunder tiltalte sparkede, ubetænkeligt at anse det for bevist, at tiltalte har haft forsæt til at udøve vold mod politiassistenten og stemmer for at anse tiltalte for skyldig.

1 voterende finder det ikke bevist, at tiltalte har sparket politiassistenten.

Efter udfaldet af stemmeafgivningen frifindes tiltalte herefter i forhold 1.

Samtlige dommere tiltræder, at tiltalte er fundet skyldig i forhold 2. Straffen fastsættes til en bøde på 250 kr. med forvandlingsstraf som anført nedenfor."

- oo0oo -

Forvandlingsstraffen var hæfte i 2 dage. Det offentlige skulle betale sagens omkostninger for begge retter.

Vold mod politiet - Betinget straf - Gammel sag

Straffelovens § 56 og § 119

Landsrettens flertal udtalte, at straffen for vold efter § 119, stk. 1 som udgangspunkt burde være en ubetinget straf. De 40 dages fængsel blev dog gjort betinget under hensyn til den lange tid, der var forløbet, T's forhold og den forholdsvis begrænsede vold.

V.L. 8. afd. a.s. S-2833-98, 24/3 1999

T på 24 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, ved i november 1997 på en restaurant at have slået ud efter politiassistent P, der opholdt sig på stedet i sin fritid, og efterfølgende sparket ham på inderlåret, fordi P var politiassistent, hvilket T vidste.

T nægtede sig skyldig, idet han kun kunne erkende et skub mod forurettede. Han blev imidlertid dømt efter anklageskriftet. Da retten efter bevisførelsen fandt det bevist, at T havde udtalt, at P ikke altid skulle være efter T's bror, fandt retten det godtgjort, at P blev angrebet, fordi T vidste, at P var ansat hos politiet. Straffen blev fastsat til fængsel i 40 dage.

T ankede til frifindelse, subsidiært formildelse, navnlig således, at straffen blev gjort betinget eventuelt med vilkår om samfundstjeneste. T var egnet til en sådan afgørelse.

T forklarede bl.a., at han var godt beruset og ikke huskede episoden med P. Han var ikke selv medlem af Hells Angels, men kendte nogen gennem firmafodbold.

P gentog bl.a., at T havde været meget ophidset og besværet sig over, at politiet var efter hans bror.

(Yderligere vidneforklaringer udelades af referatet, ER)

Landsretten udtalte:

"Også efter bevisførelsen for landsretten findes det bevist, at tiltalte har slået ud efter og sparket P på låret.

Tiltalte kendte ikke P i forvejen, og der havde ikke i aftenens løb været episoder mellem tiltalte og P, som kan forklare, hvorfor tiltalte skulle slå ud efter og sparke til P.

Med disse bemærkninger og i øvrigt af de grunde, som byretten har anført, tiltrædes det, at det er lagt til grund, at tiltalte var klar over, at P var politibetjent, og at tiltalte derfor er fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1.

Straffen findes passende udmålt.

5 voterende udtaler:

Straffen for vold efter straffelovens § 119, stk. 1, bør som udgangspunkt være en ubetinget straf. Under hensyn til den lange tid, der er forløbet, siden handlingen blev begået, til de gode oplysninger om tiltaltes personlige forhold og til den forholdsvis begrænsede vold, der er udøvet, findes straffen at kunne gøres betinget som nedenfor bestemt.

1 voterende finder ikke grundlag for at gøre straffen betinget.

Der afsiges for så vidt angår strafudmålingen dom efter stemmeflertallet."

- oo0oo -

Vilkårene omfattede en prøvetid på 1 år.

Landsforeningens Meddelelse 47/2000

Vold mod politiet - Beviser

Straffelovens § 119

Frifindelse for vold mod politiet på grund af divergerende forklaringer om, hvornår slaget var faldet, og da T først blev anholdt ca. 15 minutter efter, at episoden skulle være foregået.

Københavns byrets 10. afd. 5933/99, 12/8 1999

T på 31 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, ved den 1. januar 1999 kl. 01.05 på Dronning Louises Bro at have tildelt politibetjent A et knytnæveslag i ansigtet og have ramt dels visiret, dels A's kæbe.

T nægtede sig skyldig. Der blev afgivet forklaring af T og vidnerne politibetjent A og B. Forklaringerne er udelukkende gengivet i retsbogen. Der blev endvidere forevist en videooptagelse.

T var ikke tidligere straffet af betydning for sagen.

Byretten udtalte:

"Idet retten lægger vægt på, at vidnerne A og B har afgivet divergerende forklaringer om, hvor og hvornår vidnet A blev tildelt det slag, der ifølge vidnets forklaring ramte hans visir og sammenholdt med, at tiltalte først blev anholdt ca. 15 minutter efter, at episoden skulle være foregået, finder retten ikke at kunne udelukke, at det var en anden person end tiltalte, der slog. Allerede som følge heraf vil tiltalte være at frifinde."

Landsforeningens Meddelelse 48/2000

Vold mod politiet - Beviser

Straffelovens § 119

Er man oppe mod to politifolk, der forklarer enslydende, er chancerne for frifindelse små i de fleste retter. Situationen kan være anderledes, hvis der kun er én politimand, der selv er part i sagen.

Retten i Gentofte, SS 70198, 12/8 1999

A, der var kørelærer på 25 år, var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, ved i juni 1998 at have spyttet en køreprøvesagkyndig politiassistent P i ansigtet, ligesom han skulle have grebet fat i P's bryst og efterfølgende udtalt trusler om, at han nok skulle få nakket P og familien, idet han godt vidste, hvor de boede, og sluttelig efter at være blevet sigtet for disse trusler at have udtalt, at han nok skulle få ram på P, eller lignende.

B på 40 år, der skulle op til køreprøve, var tiltalt, principalt for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, subsidiært for overtrædelse af straffelovens § 121, ved samme dag over en time senere at have slået fingeren ind i brystet på P og taget fat i ham og herunder udtalt således: "Jeg skal nok få nakket dig og din familie, vi ved nemlig, hvor du bor, så vent du bare", samt "Du er et racistsvin".

De tiltalte var ikke tidligere straffet og nægtede sig begge skyldige. Ud over P blev et par vidner ført. Forklaringen er gengivet i retsbogen.

Resten er citat af byrettens dom:

"Af vidnet politiassistent P's forklaring fremgik, at han i forbindelse med det i anklageskriftet anførte meddelte begge de tiltalte, at disse var sigtede. Vidnet ses ikke i umiddelbar fortsættelse af den pågældende politiforretning at have udarbejdet sædvanlig politirapport.

Af politirapport af 2. juni 1998 (forhold 1, bilag 3) udarbejdet af vidnets foresatte fremgår alene, at kørelæreren skulle meddeles, at han formentlig ville blive sigtet for overtrædelse af politivedtægten.

Der er under sagen dokumenteret to af vidnet politiassistent P's udarbejdede notitser, der ikke er daterede, og hvor den første notits ikke ses at indeholde beskrivelse af hændelsesforløbet angivet i forhold 2.

Af forklaringerne fra de tiltalte og vidner fremgik, at der var skænderier.

Det lægges videre til grund, at vidnet politiassistent P blev truet med, at der ville blive indgivet klage.

Rigtigheden af det i anklageskriftet anførte om strafbare handlinger, trusler eller andre udtalelser bestyrkes ikke på væsentlige punkter af andre vidner.

Vidnet politiassistent P's forklaring i retten har været præget af usikkerhed, herunder om sigtelsernes indhold.

Retten finder ikke, at der er ført det i en straffesag fornødne bevis for den rejste tiltaltes rigtighed.

På denne baggrund frifindes begge de tiltalte."

- oo0oo -

Det fremgår af forklaringerne gengivet i retsbogen, at P nægtede at tage B op til køreprøve, idet han hævdede, at A og B var kommet for sent, hvilket de bestred.

Klagen over P blev rent faktisk indgivet kort efter begivenheden, hvorimod der gik fra juni til november, inden der blev udfærdiget anklageskrift mod A og B.

Statsadvokaten besluttede i januar 2000 at standse sin undersøgelse af den del af sagen, der omhandlede politiassistentens adfærd, idet undersøgelsen ikke havde tilvejebragt oplysninger, der støttede klagen. De klagepunkter, der omhandlede politiassi-

stentens dispositioner, blev videresendt til hans overordnede. SA2-1998-44-0251, 21/2 2000.

Landsforeningens Meddelelse 49/2000

Vold mod politiet - Optøjer - Beviser

Straffelovens § 119 og § 134a

Frifundet for overtrædelse af § 119, stk. 3, idet tiltalte havde løbet ved siden af en politivogn, ikke ind foran denne. Tilråb fandtes ikke omfattet af bestemmelsen. Den anden tiltalte havde sat sig til modværge ved anholdelsen og blev dømt herfor med dagbøder. Begge frifundet for deltagelse i grov forstyrrelse af den offentlige orden.

Københavns Byrets 26. afd. 6579/99, 24/11 1999

A og B, begge 24 år, var tiltalt i forhold 1 **begge** for overtrædelse af straffelovens § 134a ved i marts 1998 på Nørrebro i forening med andre at have deltaget i slagsmål eller anden form for grov forstyrrelse af den offentlige orden, herunder ved de i forhold 2-4 beskrevne handlinger.

A i forhold 2 for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 3 ved under samme episode at have lagt hindringer i vejen for politiets udførelse af deres tjeneste eller hverv, idet han søgte at forhindre en af politiets tjenestevogne, der var i færd med at bringe folketingsmedlem Pia Kjærsgaard i sikkerhed, i at forlade stedet, ved at løbe ind foran den.

B i forhold 3 for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1 og § 124, jfr. § 21, ved under samme episode med knyttet næve at have slået ud mod uniformeret politiassistent P, der var ved at foretage anholdelse af A.

B i forhold 4 for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 3, for efter at være anholdt at have sat sig kraftigt til modværge ved at vride sig og sparke omkring sig, ligesom han opfordrede en række omkringstående personer til at komme ham til undsætning, alt hvorved to politifolk måtte slippe deres greb i B, der herefter undløb fra stedet.

A og B nægtede sig skyldige

Forklaringerne fra dem og en række politifolk er alene gengivet i retsbogen.

A var bl.a. tidligere straffet for § 266 i 1996 med dagbøder. B var bl.a. tidligere straffet for husfredskrænkelser i 1996 og 1997 med dagbøder.

Byretten bemærkede vedr. A:

"Der findes efter bevisførelsen, herunder (..politiass. P's..) forklaring ikke grundlag for at fastslå, at tiltalte løb ind foran politivognen. Tiltalte frifindes derfor i forhold 2, idet han løb på cykelstien ved siden af politivognen og tilråb ikke findes omfattet af straffelovens § 119, stk. 3.

Tiltaltes adfærd findes ikke at indebære, at han tilsluttede sig de grove forstyrrelser af den offentlige orden som en del af de tilstedeværende udøvede i form af kast med tomater og sten mod politipersonale, biler og bygninger.

Tiltalte frifindes derfor."

Vedr. B skrev byretten:

"Der findes efter bevisførelsen, herunder særligt vidnet (..politiass. P's..) forklaring ikke grundlag for at fastslå, at tiltalte med knyttet næve slog ud efter vidnet.

Der findes efter samtlige forklaringer ikke grundlag for med tilstrækkelig sikkerhed at fastslå, at tiltalte bevidst rakte en arm frem til tiltalte A, men at det skyldtes, at tiltalte gestikulerede. Endvidere henstår det som mest sandsynligt, at kontakten mellem A og B opstod ved, at A greb fat i B's arm. På den baggrund findes der ikke bevis for, at tiltalte søgte at trække A fri af politiet.

Tiltalte frifindes derfor i forhold 3.

Tiltalte findes på baggrund af politiassistent Q's og politiassistent R's forklaringer skyldig i forhold 4.

Den omstændighed, at tiltalte blev anholdt for de i forhold 3 nævnte forhold og senere undløb fra stedet, som beskrevet i forhold 4, indebærer ikke en tilslutning til den gruppe personer, der udøvede grov forstyrrelse af den offentlige orden.

Tiltalte frifindes derfor i forhold 1.

Straffen fastsættes efter straffelovens § 119, stk. 3, til 6 dagbøder à kr. 175, subsidiært hæfte i 6 dage."

Landsforeningens Meddelelse 50/2000

Vold mod politiet - Forsøg - Bøde

Straffelovens § 119

Forsøgte at slå ud mod politimand uden at ramme. Fik fat i dennes briller og maste disse. Straffet med 10 dagbøder.

Københavns Byrets 28. afd., nr. 3689/2000, 6/3 2000

T på 23 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, ved i Lufthavnens paskontrol flere gange at have slået ud mod politiassistent P, som han ramte i ansigtet, hvorved han fik fat i P's briller, som han maste.

Der var påstand om fængselsstraf. T nægtede sig skyldig. P og en kollega afgav forklaring, der kun er gengivet i retsbogen. T var ustraffet.

Retten bemærkede:

"Efter vidnernes forklaringer findes det bevist, at tiltalte en gang slog ud efter politiassistent P, dog uden at ramme denne, og at tiltalte derved fik fat i forurettedes briller og maste disse. Tiltalte findes herefter i det beviste omfang skyldig i den rejste tiltale, idet straffelovens § 21 citeres.

Straffen fastsættes efter straffelovens § 119, stk. 1, jf. § 21, jf. § 89, til 10 dagbøder på hver 300 kr., subsidiært hæfte i 10 dage."

Landsforeningens Meddelelse 51/2000

Trusler mod politiet - Ulovlig anholdelse? - Bøde

Straffelovens § 119 og 121

Skældsord mod politiet. Udtalelsen "Jeg smadrer jer" eller lignende ikke henført under § 119, men § 121 (dissens). Dagbøder.

Københavns Byrets 1. afd. nr. 3510/00, 31/3 2000

T på 22 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 121 og § 119, stk. 1, ved kl. 07.30 på sin bopæl i forbindelse med en anholdelse gentagne gange at have sagt til

politibetjentene A og B: "Fuck dig..., Fuck jer..., idioter..." samt "Jeg smadrer jer..." eller lignende.

Der var påstand om fængselsstraf. T nægtede sig skyldig. Han var straffet tidligere bl.a. i 1997 efter § 245, stk. 2 med en delvis betinget dom med samfundstjeneste og i 1998 60 dages fængsel for § 245, stk. 1, jfr. § 89. Han havde en reststraf fra prøveløsladelsen på 32 dage.

Retten udtalte:

"Efter tiltaltes og vidnernes forklaring findes det bevist at tiltalte fremkom med de udtalelser, der er gengivet i anklageskriftet. Udtalelserne findes alle at være af sådan karakter, at de er omfattet af straffelovens § 121.

To voterende finder efter omstændighederne, hvorunder udtalelserne blev fremsat ikke at der i disse udtalelser tillige er en trussel, som er omfattet af straffelovens § 119. Disse to voterende stemmer derfor for at tiltalte findes skyldig i overtrædelse af straffelovens § 121, men frifindes for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1.

En voterende finder tiltaltes udtalelse om at han ville smadre betjentenes ansigt, uanset omstændighederne hvorunder udtalelsen er fremsat, at være af en sådan karakter, at både straffelovens § 121 og § 119, stk. 1, er overtrådt.

Der afsiges dom efter stemmeflertallet.

Straffen fastsættes efter straffelovens § 121 til 5 dagbøder á 100 kr., subsidiært 5 dages hæfte.

Med hensyn til reststraffen vedrørende prøveløsladelsen den 8. oktober 1999 forholdes som nedenfor bestemt."

- oo0oo -

Det havde sit forblivende med hensyn til prøveløsladelsen.

Forsvareren tilføjer bl.a.:

"Frifindelsen henviser til "sagens omstændigheder", der desværre ikke er gengivet.

Omstændighederne var, at 2 meget unge betjente havde standset tiltalte som fører af en bil, trods det at han var frakendt førerretten. Han angav af samme grund broderens

navn og fik lov at gå. Ugen efter opdagede betjentene hans rette identitet, og besluttede sig derfor at tage ud kl. 7 om morgenen for at anholde ham. Deres begrundelse var: "at forbrydelsen jo havde en strafferamme på 1½ år, så derfor var det berettiget at anholde folk!!" Han blev selvsagt noget sur da han havde været på natarbejde, men tog fredeligt sit tøj på for at gå med. Derefter blev han ilagt håndjern uden anden grund end "at det gjorde de altid når de anholdt folk". Han blev ført væk for øjnene af sine måbende forældre og naboer. Altså en klar uberettiget anholdelse."

Forsvareren henviser om § 119 og trusler til U1995.308V.

Landsforeningens Meddelelse 52/2000

Udlændingeloven - Menneskesmugling - Udvisningspåstand i anken - Sagsomkostninger

Udlændingelovens § 22, § 26, § 59, stk. 3 og § 88, Retsplejelovens § 724, § 833 og § 1008

Iraker tiltalt for omfattende menneskesmugling vedr. 32 udlændinge for vindings skyld og med en central og betydningsfuld rolle. Fængsel i 2 år. Straffelovens § 88 ikke bragt i anvendelse. Udvisningspåstanden kom først i anken. Afvist, da I havde en berettiget og beskyttelsesværdig forventning om, at påstanden ikke ville blive nedlagt.

Ø.L. 21. afd. a.s. S-3763-98, 21/6 1999

I fra Irak på 40 år var tiltalt for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 3, ved i perioden fra ultimo 1996 til marts 1998 i forening med flere andre, heraf nogle opregnet i anklageskriftet, for vindings skyld at have bistået ikke under 70 udlændinge af fortrinsvis kurdisk herkomst med ulovligt at indrejse og opholde sig i Danmark samt i andre europæiske lande, hvor de ville blive afvist eller tilbagesendt.

(Der følger herefter i anklageskriftet en opregning af 22 forhold med en mere eller mindre præcis gerningsbeskrivelse, ER)

Der var påstand om anvendelse af straffelovens § 88.

I nægtede sig skyldig. 14 vidner afgav forklaring. En forklaring blev tilladt dokumenteret fra politirapport. Et væsentligt bevismateriale bestod af et stort antal aflyttede telefonsamtaler og to beslaglagte noteringskalendere.

Retten fandt I skyldig i overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 3 til dels jfr. straffelovens § 21. Det var bevist, at I for vindings skyld havde bistået et betydeligt

antal udlændinge med ulovlig indrejse i Danmark og i andre europæiske lande, hvorfra de ville blive afvist eller tilbagesendt.

I nogle af tilfældene var der dog ikke bevis for, at indrejsen faktisk skete, men alene for, at det var planen, og for at der blev truffet foranstaltninger til gennemførelse af planen.

Retten præciserede, at bistanden var strafbar, selv om udlændingen efter at være kommet ulovligt ind i landet søgte og fik asyl eller opholdstilladelse på andet grundlag.

Derimod blev der foretaget en nærmere gennemgang af de enkelte forhold for at vurdere, om handlingerne var foretaget for vindings skyld.

Retten forkastede I's forklaring om, at han hjalp de pågældende for venskabs skyld, enten fordi de var medlemmer af hans familie, tilhørte hans store vennekreds, eller havde nær tilknytning til KDP (Kurdistan Demokratiske Parti).

Telefonaflytningen indicerede, at han havde bankkonti i Tyrkiet og andre steder. Men der var ikke ført bevis for, at det var tilfældet. Imidlertid fremgik det tydeligt af såvel I's forklaring som den øvrige bevisførelse, at de personer, der skulle smugles, måtte betale betydelige beløb herfor. I hævdede, at han i en række tilfælde skulle modtage - eller faktisk modtog penge - men at han sendte pengene videre til smuglerne.

Det forekom imidlertid ganske usandsynligt, at I ikke selv skulle have nogen betaling ud af de penge, der passerede ham. Derudover førte han et betydeligt antal telefonsamtaler med ind- og udland og stillede kautioner. Der var ikke ført bevis for, at I selv beholdt nogen del af betalingen. Men det var ikke afgørende, om vindingen var til fordel for I personligt eller til fordel for andre personer, grupper eller organisationer. I kunne ikke være i tvivl om, at nogen skulle opnå vinding ved menneskesmugling. Derfor var der bevis for, at han havde deltaget i menneskesmugling for vindings skyld.

Herefter følger fra side 8 i byretsdommen en gennemgang af de enkelte forhold.

I blev dog frifundet i forhold 5, 6, 10, 11, 13, 15, 20 og 21 og delvis frifundet i forhold 7, 14 og 22.

Herved blev han frifundet for indsmugling af mindst 17 personer. Gerningsbeskrivelsen var ikke lige præcis i alle forhold. I forhold 20 hed det således:

"i tiden før den 20. februar 1998 i forening med bl.a. "Moafag" mod betaling at have bistået et ukendt antal ikke nærmere identificerede udlændinge med ulovlig indrejse i et europæiske land".¹

Byretten udmålte straffen til fængsel i 2 år og 6 måneder, jfr. udlændingelovens § 59, stk. 3, til dels straffelovens § 21 og jfr. straffelovens § 88, stk. 1.

Retten bemærkede (dommen side 27f):

"Tiltalte er skyldig i et betydeligt antal overtrædelser af udlændingelovens § 59, stk. 3, som er begået inden for en periode på ca. 1½ år. Efterforskningen mod tiltalte i form af telefonaflytninger har været af få ugers varighed. Alligevel fremgår det af bevisførelsen under denne sag, at tiltalte har været deltager i menneskesmugling i vidt omfang. Han har haft en særdeles hyppig kontakt - telefonisk og personlig - med personer i i al fald Tyrkiet, Grækenland, Tyskland og Sverige. Ved disse kontakter blev der truffet aftaler, om hvem der skulle rejse på hvilke tidspunkter og om, hvor meget der skulle betales, og hvornår og på hvilken måde betaling skulle ske. Rejserne, der blev aftalt, var rejser med udgangspunkt i Tyrkiet og med mål i Danmark eller andre lande i det nordlige Vesteuropa.

Det fremgår videre, at tiltalte har været i stand til at formidle kontakter til menneskesmuglere i fx Tyrkiet. Han har været i stand til at fastsætte eller i al fald påvirke størrelsen af prisen.

Det fremgår, at tiltalte har haft en central og betydningsfuld rolle. Det har ikke været ham, der har modtaget instrukser fra andre. Han har samarbejdet med dem, og han har givet instrukser.

Der er under bevisførelsen kun et enkelt eksempel på, at tiltalte selv har påtaget sig fysisk at bistå under rejsen (forhold 8), og i det tilfælde har han holdt sig på længst mulig afstand af dem, der skulle smugles. Hans virksomhed har i langt højere grad været præget af, at han har truffet aftaler, givet instrukser og sikret økonomien ved at kautionere og modtage betalinger, som han selv har beskrevet som deponering.

Der har været tale om grov økonomisk udnyttelse af de personer, der skulle smugles. De pågældende har været udsat for alvorlige risici. Det fremgår af de aflyttede telefonsamtaler, bl.a. i forhold 18, hvor J over for tiltalte beklagede sig over de forfærdende forhold under sejladserne til Italien, og i forhold 17, hvor K og tiltalte talte om risikoen ved ruten gennem Albanien.

¹⁾ Man mindes tidligere tiders anklageskrifter i narkotikasager, ER.

Der er tale om velorganiseret, professionel og systematisk menneskesmugling. Retten har derfor fundet, at der foreligger sådanne særligt skærpende omstændigheder, at straffelovens § 88, stk. 1 bør finde anvendelse."

I skulle kun betale halvdelen af forsvarersalæret, henset til, at anklagemyndigheden ikke havde afhørt I indenretligt inden den langvarige domsforhandling, ligesom en række telefonsamtaler ikke trods forsvarerens anmodning var oversat, men alene gengivet i danske referater. Dette havde gjort forsvarerens forberedelse unødigt tidskrævende.

I ankede til frifindelse, subsidiært formildelse, herunder således at straffelovens § 88 ikke blev bragt i anvendelse.

Anklagemyndighedens endelige påstand var skærpelse, således at I udvistes efter den dagældende udlændingelovs § 22, nr. 2. Man henviste til RPL § 833, idet der ikke for byretten var nedlagt påstand om udvisning.

Over for udvisningspåstanden påstod I principalt afvisning, idet der ved anklageskriftet for byretten forelå en bindende påtalebegrænsning vedr. påstanden om udvisning, dels at rettens påkendelse af udvisningspåstanden ville stride imod artikel 1, stk. 1, b) i Tillægsprotokol nr. 7 af 22. november 1984 til Menneskerettighedskonventionen. Subsidiært påstod I frifindelse, da betingelserne i udlændingelovens § 22, nr. 2, ikke var opfyldt, og idet udvisning burde undlades ifølge udlændingelovens § 26. Endelig henvistes til artikel 8 i Menneskerettighedskonventionen.

Udlændingestyrelsen havde oprindeligt bl.a. udtalt:

"Udlændingestyrelsen skal særligt om udlændingelovens § 22, nr. 2 bemærke, at en udlænding, der er omfattet af udlændingelovens §§ 7-8 kan udvises, hvis udlændingen vedholdende har begået grov kriminalitet. Styrelsen finder ikke, at der ifølge retspraksis er grundlag for at antage, at de af sigtelsen omfattede forhold kan karakteriseres som vedholdende og grov kriminalitet.

Udlændingestyrelsen finder på ovennævnte baggrund, at der ikke er grundlag for at nedlægge påstand om udvisning med indrejseforbud."

Derfor var der ikke i anklageskriftet en påstand om udvisning. Først i ankemeddelelsen tog statsadvokaten forbehold for påstand om udvisning.

I en skrivelse af 21/12 1998 udtalte Udlændingestyrelsen nu efter i indledningen at have henvist til den tidligere udtalelse, den overgåede dom samt det faktum, at I var konventionsflygtning, udlændingelovens § 8, jfr. § 7, stk. 1, fra 1989:

"Ifølge udlændingelovens § 22, nr. 2 kan en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, udvises, hvis udlændingen vedholdende har begået grov kriminalitet. Henset til, at de idømte 11 forhold er begået over en periode på mere end 1 år, og at retten i Glostrup har fundet, at der foreligger særdeles skærpende omstændigheder, jfr. straffelovens § 88, stk. 1, finder Udlændingestyrelsen, at de begåede forhold kan karakteriseres som vedholdende og grov kriminalitet.

Ifølge udlændingelovens § 26, stk. 1 skal der ved en afgørelse om udvisning tages hensyn til, om udvisningen må anses for at være særligt belastende. Der er i denne bestemmelse opregnet en række forhold, som navnlig skal indgå i denne vurdering, herunder udlændingens tilknytning her til landet.

Udlændingestyrelsen finder ikke, at der foreligger forhold i udlændingelovens § 26, stk. 1, der kan tale for at påstand om udvisning bør undlades.

Udlændingestyrelsen skal særligt til udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 4 og nr. 5 bemærke, at pågældende kommer fra det kurdiske område i det nordlige Irak, hvor pågældendes moder efter det oplyste opholder sig.

Hvad angår pågældendes børn, skal Udlændingestyrelsen særligt til udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 3 bemærke, at børnene må anses at have en vis tilknytning til Danmark, men henset til børnenes unge alder og kortvarige skolegang i Danmark, findes børnene ikke at have fået et sådant tilhørsforhold til det danske samfund, at en udvisning må anses for særligt belastende.

Udlændingestyrelsen finder således efter en samlet vurdering ikke, at der foreligger sådanne forhold som nævnt i udlændingelovens § 26, stk. 1, at påstand om udvisning bør undlades.

Udlændingestyrelsen skal på ovennævnte baggrund henstille, at der af anklagemyndigheden nedlægges påstand om udvisning, jf. udlændingelovens § 22, nr. 2."

Flygtningenævnet kunne ikke udtale sig om, hvorvidt de forhold, der førte til opholdstilladelse efter § 8, jfr. § 7, stk. 1, fortsat var gældende. Nævnets egen praksis var, at man i dag gav afslag på asyl til kurdere fra Nordirak, hvis de ikke havde et modsætningsforhold til de kurdiske myndigheder/partier og fortsat havde tilknytning til Nordirak. (Forkortet referat, ER).

Landsretten udtalte:

"Skyldspørgsmålet.

Landsretten tiltræder i det hele byrettens bevisbedømmelse, og at tiltalte er fundet skyldig i overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 3, jf. til dels straffelovens § 21 som nærmere fastslået i dommen.

Straf.

Tiltalte er fundet skyldig i menneskesmugling ved i 14 tilfælde at have bistået eller forsøgt at bistå i alt 32 udlændinge med ulovlig indrejse i Danmark og i andre europæiske lande. Forholdene er begået dels i oktober 1996 og primo 1997 (forhold 1 og 2) dels i perioden ultimo 1997 til 28. februar 1998 (de øvrige forhold). Tiltalte blev varetægtsfængslet den 3. marts 1998.

Det lægges efter en samlet vurdering til grund, at der, som anført i dommen, har foreligget en velorganiseret, professionel og systematisk menneskesmugling med vinding for øje, og at tiltalte har haft en central og betydningsfuld rolle.

Straffen efter udlændingelovens § 59, stk. 3, jf. til dels straffelovens § 21 fastsættes herefter til fængsel i 2 år. Landsretten har ikke fundet grundlag for at bringe straffelovens § 88 i anvendelse.

Udvisning.

Som sagen er oplyst, må det lægges til grund, at politimesteren i Glostrup efter at have forelagt spørgsmålet om udvisning for Udlændingestyrelsen ved anklageskriftet af 31. juli 1998, uanset at der var nedlagt påstand om straf efter straffelovens § 88, undlod at påstå udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 2.

Ifølge udlændingelovens § 49, stk. 1, kan udvisning under en straffesag kun ske efter anklagemyndighedens påstand herom.

Politimesterens afgørelse blev ikke omgjort af den overordnede anklagemyndighed inden 2 måneder, jf. retsplejelovens § 724, stk. 2 eller princippet heri.

Herefter findes anklagemyndighedens behandling af spørgsmålet om udvisning at have fremkaldt en berettiget og beskyttelsesværdig forventning hos tiltalte om, at på-

stand om udvisning ikke ville blive nedlagt. Landsretten tager derfor allerede af denne grund, tiltaltes påstand om afvisning af udvisningspåstanden til følge."

- oo0oo -

Forsvareren tilføjer:

"Forholdene er begået inden ikrafttrædelsen af straffelovens § 125 a, omend man kunne have overvejet, om denne, jfr. straffelovens § 3, skulle have været citeret (jfr. herved også U 1999.694.Ø), selvom strafferammen i udlændingelovens § 59, stk. 3 stadig måtte være loft for straffen. Da der imidlertid kun er ganske få offentliggjorte "større" menneskesmuglersager, kan sagen måske også udmålingsmæssigt have nogen interesse, herunder Landsrettens undladelse af at bruge straffelovens § 88, men interessant er vel også det processuelle spørgsmål, at udvisningspåstanden, der først blev nedlagt i Landsretten, blev afvist ud fra påtalebegrænsningssynspunkter.

Det subsidiære - og ganske spændende - spørgsmål om, hvorvidt påkendelsen af udvisningspåstanden ville stride mod tillægsprotokol 7, nåede Østre Landsret således ikke at tage stilling til."

Landsforeningens Meddelelse 53/2000

Udlevering - Udenlandsk dom in absentia - Menneskerettigheder

Udleveringslovens § 3, Menneskerettighedskonventionens art. 6

Chilensk statsborger C blev ikke udleveret til straffafsoning i Italien, der havde afsagt udeblivelsesdom på 22 års fængsel for manddrab, uden at gøre synderlige anstrengelser for at gøre C bekendt med sigtelse, tiltale eller domsforhandling. Det henstod meget usikkert, om C havde mulighed for at få genoptaget sagen i Italien, hvis han blev udleveret. En række afgørelser fra Menneskerettighedsdomstolen er citeret i kendelserne. Her optræder Italien hyppigt som part.

Ø.L. 1. afd. kære nr. S-0915-99, 26/3 1999

Justitsministeriet traf den 26/1 1999 afgørelse om, at en chilensk statsborger C skulle udleveres til straffuldbyrdelse i Italien. C begærede afgørelsen indbragt for retten. Anklagemyndigheden indbragte herefter sagen ved skrivelse af 29/1 1999 med påstand om, at den trufne afgørelse opretholdtes som lovlig.

C's anbringender er gengivet i byrettens kendelse side 2-3:

"Han har gjort gældende, at den retsstiftende kendsgerning, der begrundet udleveringskravet er en dom afsagt in absentia, og at denne dom ikke var retfærdig, således som dette begreb forstås efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6, stk. 1. Endvidere skete domfældelsen, uden at de italienske myndigheder, der kendte hans generalia og formentlig også hans adresse i Chile - eller let kunne skaffe den - har indkaldt ham til retsmødet eller sikret sig, at hans advokat havde mulighed for at indkalde ham, jf. artikel 6, stk. 3 a. C har herved ikke fået mulighed for at forberede sit forsvar og benytte sin ret til kontradiktion, jf. artikel 6, stk. 3 a, b og c. Sidst, men ikke mindst, har han - både da han fik kendskab til dommen og nu - været uden mulighed for genoptagelse eller appel.

C har endvidere gjort gældende, at når så flagrante overtrædelser af artikel 6 foreligger og disse indebærer, at han efter ankomsten til Italien må imødesee afsoning af 22 års fængsel for et forhold, der bedømt selv efter de i domsreferatet angivne beviser aldrig ville kunne medføre nogen længerevarende straf i Danmark - og hvis C's forklaring var lagt til grund overhovedet ingen straf - er selve afsoningen i Italien og dermed også Danmarks udsendelse hertil - en overtrædelse af artikel 3 om vanærende og nedværdigende behandling. Med andre ord hindrer den "ordre public"-klausul, der findes i Udleveringsloven og i den anden tillægsprotokol til Den Europæiske Konvention om Udlevering af 17. marts 1978, artikel 3, hvilken protokol anerkendes af EU-rådets retsakt af 27. september 1996, jf. artikel 1, stk. 2, udlevering, selv uden anvendelse af Menneskerettighedskonventionens artikel 3. Hertil kommer, at "ordre public"-klausuler ikke behøver at stå skrevet ned noget sted, men er en del af den anerkendte folkeret."

Anklagemyndigheden gjorde bl.a. gældende:

"... at udleveringslovens § 3, stk. 5, må forstås i overensstemmelse med artikel 3 i tillægsprotokollen af 17. marts 1978 til Den Europæiske Konvention af 13. december 1957 om udlevering, hvoraf følger, at det forhold, at udleveringsbegæringen vedrører udlevering til fuldbyrdelse af en dom afsagt in absentia, ikke i sig selv kan begrunde nægtelse af udlevering, medmindre man ikke finder, at processen opfylder eller har opfyldt det minimumskrav til forsvaret, som må anses at tilkomme enhver, som er anklaget for en strafferetlig forseelse. I den forklarende rapport til tillægsprotokollen er endvidere henvist til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention."

I det følgende redegjorde anklagemyndigheden for sager fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, herunder *Colozza og Rubinat versus Italien*, præmisserne 27-30, *Poitrimol versus Frankrig*, præmis 31, *Soering versus UK*, præmis 113 og *Drozd og Janousek versus Frankrig og Spanien*, præmis 110.

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention er tiltrådt af Italien, og det måtte derfor som udgangspunkt antages, at Italien lever op til konventionens krav, jfr. hertil Københavns Byrets kendelse af 14/5 1998 som stadfæstet af Østre Landsret 20/5 1998 (S-1845-98).

C ville i givet fald kunne indbringe Italien for Menneskerettighedsdomstolen.

De italienske myndigheder havde forsøgt at forkynde en fængslingskendelse af 17/7 1991 for C. Alle indkaldelser til retsmøder, den afsagte straffedom og den efterfølgende fuldbyrdelseskendelse var herefter i overensstemmelse med italiensk strafferechtspleje forkyndt for den for C beskikkede forsvarer. Denne havde været til stede under domsforhandlingen og haft lejlighed til at ytre sig.

Efter italiensk ret er det i et vist omfang muligt at kræve genoptagelse af en afsluttet straffesag. Det var dog ikke muligt at vurdere, om C konkret kunne få sagen genoptaget. Der var p.d.a.s. ikke tilstrækkeligt grundlag for at konstatere en åbenbar krænkelse af retten til retfærdig rettergang.

(Anklagemyndighedens anbringender er gengivet i byrettens kendelse side 3-6 og noget forkortet her, ER).

Om det faktiske var oplyst bl.a., at C den 3/6 1991 var involveret i en episode, der endte med, at en tunesisk statsborger S blev såret i halsen af et stykke glas og få timer efter afgik ved døden.

C forlod Italien umiddelbart efter episoden. Han blev 17/7 1991 fængslet in absentia. Politiet eftersøgte ham forgæves på hans bopæl den 30/7 1991. Man fandt hans samlever. Det fremgik af en optaget politirapport:

"Ifølge hende har C siden den dag ikke været hjemme." (Understregningen er i originalteksten, ER).

Under domsforhandlingen blev det lagt til grund, at C holdt sig skjult for myndighederne og var udeblevet. Som udeblevet blev han fundet skyldig i den rejste tiltale for drab og straffet med fængsel i 22 år.

Fra de italienske myndigheder fik man en redegørelse for domme in absentia. Efter artikel 296 i den italienske straffeprocess er en *flygtning* en person, der stikker af, når der er udstedt en fængslingskendelse på ham. Det forudsættes, at en flygtning har til hensigt at unddrage sig retsforfølgning.

Afvejningen af, om en person skal anses som flygtning, er en domstolsafgørelse. Konsekvensen af en sådan afgørelse er bl.a., at forkyndelser kan ske for den beskikkede advokat.

Byrettens præmisser følger i kendelsen fra side 15-29, de refereres meget kortere her.

Der blev bl.a. henvist til motiverne til udleveringslovens § 3. Hvis den, der begæres udleveret, kan henvise til særlige omstændigheder, hvorefter der foreligger rimelig tvivl om hans skyld, vil der kunne fremsættes begæring om tilvejebringelse af bevismateriale til sandsynliggørelse af skylden, og hvis dette materiale ikke tilvejebringes, eller hvis det findes utilstrækkeligt, vil anmodningen om udlevering kunne afslås.

Der skal ikke normalt foretages nogen almindelig prøvelse af skyldsspørgsmålet, men alene, hvis der foreligger særlige omstændigheder, der må gøre det betænkeligt uden videre at lægge afgørelsen fra udlandet til grund.

I præmisserne henvistes til *Bozano-sagen* EMD Serie A nr. 111²⁾ samt Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6, stk. 1, 1. punktum og stk. 3, samt Peer Lorenzen m.fl. "Den europæiske Menneskerettighedskonvention med kommentarer", side 150, ligesom den ovenfor påberåbte *Colozza-doms* præmisser blev citeret i store uddrag.

Byretten fastslog, at C iflg. sin egen forklaring havde forladt sin bopæl samme dag, som episoden havde fundet sted, og at han kort efter tog til Chile uden at vide, at S var afgået ved døden. Hans italienske bopæl var blevet opsøgt 13 dage efter fængslingskendelsen, men man foretog sig ikke yderligere for at finde frem til C. Man beskikkede ham imidlertid en forsvarer, som modtog forkyndelsen.

Først i 1995 blev C i Chile bekendt med, at han in absentia var idømt fængsel i 22 år for manddrab, idet en mand og en dame for hans mor forkyndte, at han var eftersøgt af Interpol. Han havde på intet tidspunkt haft kontakt med den italienske forsvarer.

Byretten lagde til grund, at C ikke før 1995 var bekendt med sigtelse, tiltale og dom i sagen, og at de italienske myndigheder kun én gang havde forsøgt at finde frem til C gennem den ovenfor beskrevne henvendelse til hans tidligere bopæl i Italien.

Byretten fortsatte, side 24:

²⁾ Peter Garde i Tidsskrift for Rettsvitenskap 1993, side 30

"Retten finder ikke, at C alene ved at forlade sin bopæl og senere Italien efter den omhandlede episode i juni 1991 kan antages udtrykkeligt at have givet afkald på sin adgang til at være til stede under domsforhandlingen. Retten har i den forbindelse tillagt det betydning, at C ikke var bekendt med, at S efterfølgende var afgået ved døden og derfor ikke var bekendt med, at der kunne blive tale om, at der ville blive rejst tiltale mod ham for manddrab. Retten finder endvidere ikke, at de italienske myndigheder, henset til sigtelsens meget alvorlige karakter, har iværksat tilstrækkelige foranstaltninger for at komme i forbindelse med C eller i det mindste at forsøge at komme i forbindelse med ham. De italienske myndigheder har således, efter det oplyste, eksempelvis ikke eftersøgt C i Italien eller internationalt via Interpol. Retten finder således ikke, at de foranstaltninger, som fremgår af politirapport af 31. juli 1991 kan antages at opfylde de krav som stilles efter praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol."

I det følgende henvises til to yderligere sager, *T v. Italien*, Serie A nr. 245-C, præmis 28-30, og *F.C. B. v. Italien*, Serie A nr. 208-B, præmis 33.

Retten fortsatte:

"På baggrund af det ovenfor anførte, herunder navnlig Menneskerettighedsdomstolens bemærkninger i *Colozza-dommen* og i dommene *Case of T versus Italy* og *Case of F.C.B. versus Italy* finder retten ikke, at gennemførelsen af domsforhandlingen uden C's tilstedeværelse har været forbundet med tilstrækkelige retssikkerhedsgarantier, uanset at C var repræsenteret ved en beskikket advokat.

C har således navnlig været afskåret fra at fremkomme med sin forklaring om det passerede, hvilket, uanset at der under domsforhandlingen blev afgivet forklaringer af en række vidner og foretaget dokumentation vedrørende objektive forhold, efter retens opfattelse må antages at have haft afgørende betydning for den bevismæssige bedømmelse af sagen, herunder navnlig for bedømmelsen af, om C havde forsæt til manddrab. Nævningedomstolen har således taget stilling til forsætspørgsmålet uden at høre C's forklaring herom.

At spørgsmålet om forsæt har været genstand for behandling under domsforhandlingen fremgår af domsudskriften, side 9, hvoraf fremgår, at forsvareren gjorde gældende, "at der ikke forelå tilstrækkeligt bevis for forsætligt manddrab og anmodede om at ændre tiltalen til utilsigtet manddrab med lovens mildeste straf".

I domsudskriften, side 12, udtaler nævningedomstolen følgende om forsætspørgsmålet: "Forsvarets påstand kan således ikke tages til følge, fordi en granskning af de normale symptomatiske kriterier for viljen til at begå drab viser, at C, der hele natten

havde forsøgt at strides med alle, ville trænge dybt ind med stødet, hvorved han lavede et snit som et 7-tal på S's hals. Det dødbringende snitvåben, det vitale ramte område på kroppen og den kraft, der blev lagt i stødet efterlader ikke nogen tvivl om, at det subjektive element, der kræves i den regel, som der er rejst tiltale for, er til stede, i det mindste i form af eventuelt forsæt."

Hertil kommer, at det, efter det af de italienske myndigheder i den ovenfor gengivne skrivelse, oplyste om mulighederne for genoptagelse af straffesagen sammenholdt med det i det ovenfor gengivne Europaråds-dokument vedrørende "Trials in absentia in Italy", må antages at være særdeles tvivlsomt, om der vil være adgang til genoptagelse af straffesagen mod C, idet C af de italienske myndigheder betragtes som en person, der "holder sig skjult for myndighederne", og idet der af Retten i Rom den 14. september 1992 allerede er udstedt fuldbyrdelseskendelse vedrørende dommen over C. Denne manglende, sikre mulighed for genoptagelse af sagen er et element, som yderligere understreger, at domsforhandlingen mod C må antages at være gennemført i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6, jf. herved den ovenfor refererede *Colozza-dom*, punkt 29.

Det bemærkes i den forbindelse samtidig, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i *Colozza-dommen* under punkt 30 blandt andet udtaler "... and a person "charged with a criminal offence" who is in a situation like that of Mr. Colozza must not be left with the burden of proving that he was not seeking to evade justice or that his absence was due to force majeure."

Sammenfattende finder retten således, at der ved domfældelsen af C in absentia er sket tilsidesættelse af grundlæggende retssikkerhedsmæssige garantier, idet der er rejst tiltale og sket domsfældelse for en meget alvorlig forbrydelse, uden at C af de italienske myndigheder på en måde, der opfylder kravene efter Menneskerettighedsdomstolens praksis, er blevet underrettet herom, og uden at han har haft mulighed for at være til stede og forsvare sig personligt. Endvidere må det efter det af de italienske myndigheder oplyste lægges til grund, at han ikke har en sikker mulighed for en fornyet prøvelse af skyldsspørgsmålet og dermed heller ikke strafspørgsmålet.

Som ovenfor nævnt er det i Udleveringslovens § 3, stk. 5, fastsat, at udlevering ikke må finde sted, hvis dette på grund af særlige omstændigheder må antages, at sigtelsen eller dommen vedrørende en handling, for hvilken der søges udlevering, savner tilstrækkeligt bevismæssigt grundlag.

I bemærkningerne til udleveringslovens § 3, stk. 5, (Folketingstidende 1966-67, Tillæg A, spalte 2545-2546) er som tidligere nævnt blandt andet anført: "Hvis den pågældende derimod til støtte for sin påstand kan henvise til særlige omstændigheder,

hvorefter der foreligger rimelig tvivl om hans skyld, vil der kunne fremsættes begæring om tilvejebringelse af bevismateriale til sandsynliggørelse af skylden, og hvis dette materiale ikke tilvejebringes, eller hvis det findes utilstrækkeligt, vil anmodningen om udlevering kunne afslås."

Retten finder, at der som følge af den ovennævnte tilsidesættelse af grundlæggende retssikkerhedsmæssige garantier foreligger den i lovforslagets bemærkninger til udleveringslovens § 3, stk. 5, nævnte rimelige tvivl om C's skyld i forsætligt manddrab og retten finder ikke, at det af de italienske myndigheder tilvejebragte, supplerende materiale ændrer herved.

På denne baggrund finder retten derfor, at der foreligger sådanne særlige omstændigheder - herunder navnlig da det må antages, at domsforhandlingen i straffesagen mod C er gennemført i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6, og da der ikke findes at være godtgjort en sikker mulighed for genoptagelse - at dommen afsagt den 18. marts 1992 af 2. Nævningedomstol ved Retten i Rom savner tilstrækkeligt bevismæssigt grundlag, hvorfor udlevering på grundlag af dommen ikke bør finde sted, jf. udleveringslovens § 3, stk. 5.

T h i b e s t e m m e s:

Den ved skrivelse af 23. december 1997 af de italienske myndigheder i henhold til Den Europæiske Konvention om udlevering fremsatte begæring om udlevering til Italien af C, født i (.....), Chile, til straffuldbyrdelse, tages ikke til følge."

Anklagemyndigheden kærede med påstand om, at Justitsministeriets afgørelse opretholdtes som lovlig. C påstod stadfæstelse.

Der var fremlagt en skrivelse fra de italienske myndigheder, hvorefter det ikke var muligt at garantere C en genoptagelse af hans sag. Myndighederne fremhævede, at C havde unddraget sig fuldbyrdelsen af den afsagte kendelse om varetægtsfængsling, men at udeblivelsesdommen var afsagt, efter at C havde fået beskikket en forsvarer, der havde samme rettigheder og muligheder som den selvvalgte forsvarer. C ville under straffuldbyrdelsen evt. kunne profitere af strafnedsættelse på grund af god opførsel, prøveløsladelse m.v.

Landsretten udtalte:

"Således som sagen er oplyst, lægger landsretten til grund, at de italienske myndigheder ikke har anvendt de oplysninger, der utvivlsomt må findes i den udlændingesag, der i sin tid blev oprettet af asylmyndighederne i Italien, med henblik på at fremskaf

fe oplysninger om C's tilholdssteder. Det fremgår endvidere ikke af sagen, at C's daværende samleverske i Italien skulle være udspurgt om hans aktuelle adresse den 30. juli 1992.

Af de grunde, der er anført i den påkærede kendelse, herunder navnlig, at C ikke nu har noget ubetinget krav på genoptagelse i Italien af nævningesagen fra 1992, stadfæster landsretten kendelsen.

T h i b e s t e m m e s:

Den påkærede kendelse stadfæstes."

- oo0oo -

Det var et langt referat, tilføjer redaktøren, men mange sider skal der åbenbart til for at fastslå, at Italien er en hyppig part i sager indbragt for Den Europæiske Menneskeretsdomstol.

Den anden indlysende lære, man kan uddrage af sagen, er, at den beskikkede forsvarers beføjelser ikke er meget værd, hvis denne er afskåret fra at drøfte sagen med sin klient.